

Chú Tư Cầu

Lê Xuyên

Khi chiếc đò chèo từ ngoài vàm sông cái vô tới trong rạch, Tư Cầu bò ra đứng trước mũi ngắm nhìn lên hai bên bờ. Đến giờ phút này anh ta mới thấy hồi hộp trong lòng và nghĩ lung tung về cái phải ăn nói khi tới nhà, nhứt là khi đụng đầu

với tía mình... Tuy vậy anh ta cũng thấy vững bụng một phần nào khi nhìn đến... bộ váy của mình, đến chiếc va-li, đến mấy gói bánh... và bỗng nhiên anh ta đưa tay sờ nhẹ qua túi quần sau, nơi có cái bóp căng phồng lên. Trẻ con hai bên bờ rạch thấy có chiếc đò chèo trên chợ chờ một người khách lạ nên rủ nhau chạy dọc theo trên mé để xem khách ghé nhà ai, vì ngọn rạch cũng gần nút rồi. Tư Cầu quay ra sau bảo người lái đò:

- Thôi tới nơi rồi chú! Chú ghé chỗ cây cầu dừa đó cho tui.

Bọn trẻ con trên bờ thấy chiếc đò tấp vô nên reo âm lên:

- Nhà của thằng Năm Kiềm có khách trên chợ xuống tụi bây ơi!

Từ nãy giờ vẫn chưa có đứa con nít nào nhận được Tư Cầu, một Tư Cầu mặc quần tây xanh áo sơ mi trắng bóp với chiếc nón tây trên đầu. Phải mà, Tư Cầu bây giờ không giống một chút xíu nào với Tư Cầu bận bộ đồ bà ba đen lên phen, đội nón lá rách teng beng... một Tư Cầu đen thui đen thui của cái thời chần vẹt giữ trâu ngoài đồng trống. Thằng Năm Kiềm (em của Tư Cầu) ở trong nhà nghe tụi con nít lao xao ngoài mé và nghe chó sủa vang rân, cũng tất tưởi chạy ra:

- Đâu, khách trên chợ nào đó tụi bây? Ủa, ai như anh Tư vậy cà?

Vừa lúc đó Tư Cầu cũng trông lên thấy em nó, và vội kêu lên:

- Ê Năm! Tao đây nè mày! Coi, bộ mày nhìn hồng ra sao?

Thằng Năm Kiềm dửng trố mắt nhìn sững Tư Cầu một hồi lâu như không tin là... có thật, rồi nó chẳng nói chẳng rằng gì hết chạy tọt vô nhà. Nó vừa cắm đầu chạy vừa la bài hãi:

- Anh Tư dì! Anh Tư dì!

Tía nó đang cầm mác vót tre đương lờ trước thềm nhà nghe thằng Năm kêu lên như vậy vội liệng cái mác xuống đất đứng phắt dậy hỏi liền một hơi:

- Sao? Mày nói thằng Tư nó dì hả? Nó dì hồi nào? Mà dì ở đâu? Có thiệt hông hay mày thấy ba chum ba cháng...

Thằng Năm vừa thở hào hển vừa trả lời:

- Thiệt mà tía! Tui thấy ảnh rõ ràng mà! Ảnh còn kêu tui nữa... ảnh đi đò dì tới dưới mé rạch kia tía! Tía hồng tin đi ra coi...

Bác Hai, tía của Tư Cầu, vừa dợm chân bước đi nhưng không biết nghĩ sao bác lại đứng khựng lại, mặt mày bỗng nhiên cau có... rồi bác ngồi xếp xuống chỗ cũ vớ lấy cái mác vót lấy vót để một nan tre xù xì.

Thằng Năm Kiềm thấy vậy ngạc nhiên hỏi:

- Ủa, bộ tía hồng ra coi anh Tư dì sao tía?

Bác Hai nạt ngang:

- Nó dì thì thầy kệ mờ nó, tao ra coi làm gì hả? Ừ... để rồi tao cho nó biết tay!

Thằng Năm nghe nói nó chùng hững, nhưng rồi nó lại len lén rút lui về phía mé rạch để đón Tư Cầu. Vừa lúc đó, bác Hai gái đang nấu cơm ở nhà sau cũng te te chạy lên và réo thằng Năm Kiềm lại:

- Năm ơi, có phải thằng Tư dì thiệt không mày?

Thằng Năm Kiềm quay đầu lại đáp bằng hai tiếng "thiệt mà", rồi dông tuốt ra mé rạch...

Bác Hai gái chợt thấy bác Hai trai ngồi vót tre như không có việc gì xảy ra hết nên lấy làm lạ bước vội lại hỏi:

- Coi, thằng Tư nó dì tới kia, bộ ông hồng hay sao?

- Hay chớ sao không! Mà nó dì thầy kệ mờ nó, bà nói với tui làm chi cho mệt!

Bác Hai gái phật ý nói sáng lại:

- Hứ, nói như ông vậy thì hết chuyện rồi. Con mình nó đi biệt gần hai năm trời, nay nó dì ông cũng phải ra hỏi thăm hỏi nom nó coi ra làm sao chớ! Ông có giận chín xe mưới vàng gì thì cũng dẹp qua một bên để thủng thẳng rồi mình sẽ nói với nó...

Bác Hai trai cười lạt:

- Tui hồng dám giận ai hết... mà sao thằng chết dầm đó nó hồng đi biệt luôn đi còn xách đầu dì đây làm gì nữa! Nó đi đã rồi tính dì đây để ăn hại nữa phải không?

- Ông sao kỳ quá...

Bác Hai gái chưa kịp nói hết câu, thì Tư Cầu tay xách va-li bươn bả đi lên tới, còn thằng Năm thì lễ mễ vừa xách mấy gói thịt, trà, vừa ôm mấy ổ bánh mì, hí hửng chạy lúp xúp theo sau.

Thấy có đông đủ tía má ở đó, Tư Cầu vội kêu lên:

- Thừa tía má con mới dì!

Bác Hai gái thấy Tư Cầu khác hẳn lúc ra đi và có vẻ... phong lưu nên không giấu được sự ngạc nhiên và vui mừng:

- À, con, con mới dì tới hả con! Dữ hông, tao mong mày hụt hơi hết sức... Tía mày, ông giận mày lắm đạ Tư!

Vừa nói tới đó bác Hai gái liếc mắt nhìn sang bác Hai trai để xem xét vẻ mặt của chồng như thế nào. Tư Cầu lúng túng để va-li xuống lột nón ra và tiến lại gần tía anh ta:

- Tía... vót tre đương chi đó tía?

Bác Hai trai đặt cái mác xuống từ từ đứng dậy nhìn Tư Cầu từ đầu đến chân. Những nét cau có trên mặt của bác dịu đi dần, nhưng bác cũng hắt hàm hỏi:

- Sao, mày đi biệt ở đâu bây giờ mới vác mặt dì đây? Còn con Phấn đâu? Mày dụ dỗ con gái người ta đi để ở nhà họ đào mồ cuốc má ông bà ông vải mày lên hết, mày có biết không?

Bác Hai gái và thằng Năm đứng dang ra hỏi hộc chờ đợi câu trả lời của Tư Cầu. Tư Cầu vừa lẩn lẩn cái vành nón trong hai bàn tay vừa ấp úng đáp:

- Dạ... con dụ dỗ ai đâu tía. Con muốn đi xa màn ăn, sẵn dịp con Phấn nó đi đó, con... quá giang theo, rồi lên tới Cần Thơ... mỗi người đi mỗi ngã...

Bác Hai gái vội ngó chồng và nói chen vô:

- Đó ông coi, nó nói đúng mà! Nó có màn cái gì quấy đâu? Nó đi màn ăn bây giờ khá giả rồi nó dì thăm nhà (bác day qua Tư Cầu) có phải vậy hông Tư?

Nghe má mình nói vậy, Tư Cầu ngạc nhiên đứng trở mắt nhìn, đến chừng bác Hai gái hỏi tới, anh ta giật mình ấp úng đáp:

- Dạ... phải... nhưng... bộ con Phấn...

Bác Hai gái chặn ngang:

- À con Phấn hả? Bây giờ nó có chồng ở Chợ Lớn khá lắm, nó có dì đây thăm bà con một lần rồi. (thấy Tư Cầu chưa hết vẻ ngạc nhiên, bác lại tiếp) Chắc mày hông hay biết gì ráo, vậy để thằng Năm tao sẽ kể rõ lại đầu đuôi ngọn ngành cho mày nghe.

Tư Cầu nghe sơ qua như vậy nên cũng vững tâm. Anh ta thở phào ra rồi tươi cười nhìn bác Hai trai hỏi:

- Tía má ở nhà chắc được mạnh giỏi? Còn hai vợ chồng anh Hai, anh Ba ở đâu mà con hông thấy?

Bác Hai gái hốt trả lời trước:

- Ôi, tao với tía mày cũng mạnh cùi cùi vậy hoài. Vợ chồng anh Hai mày thì ra ở riêng, còn anh Ba mày thì đi chơi đâu trên lối xóm... Cha, bà con dưới này ai ai cũng hỏi thăm tới mày dữ lắm nghen!

Tư Cầu quay qua hỏi thằng Năm:

- Mày còn đi học không Năm? À, bày vịt và con trâu Sấm trong đồng... ra sao mậy?

Bác Hai gái cũng đáp thế liền:

- Thằng Năm thi tiểu học đậu rồi đó! Tía mày ông cũng ráng cho nó đi học tới, chớ hông lẽ con cái ba bốn đứa để... "Quốc tri cung" hết hay sao! Còn bày vịt thì tía mày ông bán mất đất đi rồi, con trâu Sấm thì anh Hai mày bắt nuôi ở bên. (rồi bác nhìn thẳng vào mặt Tư Cầu chậm rãi hỏi thêm) À, chuyến này, mày dì đây thăm nhà rồi chừng nào đi hay tính ở luôn?

Tư Cầu cười đáp:

- Dạ, chắc ở luôn.

Bác Hai gái mừng rỡ khều bác Hai trai nói:

- Đó, ông có nghe hông: nó nói nó ở nhà luôn...

Bác Hai trai nãy giờ cũng thấy vui lây cái không khí đoàn tụ, nhưng bác cũng làm bộ cự nự bác gái:

- Thì bà làm gì mà lằng xằng vậy! Để tui hỏi nó coi chớ bà cứ hốt hốt hoài...

Bác Hai trai làm bộ cự nự bác gái nhưng rồi bác cũng lúng túng đứng đó nhìn Tư Cầu.

Tư Cầu thấy vậy lên tiếng hỏi lảng ra:

- Thừa tía, công việc ruộng nương ra sao tía?

Bác Hai trai nhún vai thờ dãi:

- Thì cũng nai lưng ra màn đầu tắt mặt tối năm này qua tháng nọ, nhưng cũng lảng nhảng như hồi mày còn ở dưới này. Khổ hơn nữa là anh Hai mày lại ra ở riêng, anh Ba mày thì cứ suốt ngày đầu trên xóm dưới hông

chịu lo mần ăn gì hết. Tao với má mầy la rầy nó riết rồi cũng như nước đổ lá môn, chúng nào vẫn tậ nấy! Nay mầy đi rồi... thiệt cũng đỡ lắm, chớ tao với má mầy một ngày một già, em mầy thì mắc đi học...

- Vậy chớ nhà mình còn nợ nần gì hông tía?

Bác Hai chép miệng than:

- Sao hông mậy! Thì hồi nào tới giờ có chút trăm đồng bạc tiền lúa góp mà mùa lúa này qua mùa lúa nợ, trả hoài vẫn hông hết! Mầy nghĩ coi: mình mần chỉ đủ lủm chớ có dư dả đâu, vì vậy mà trả hông dứt được số vốn cho người ta.

- Hồng nói dấu gì tía má, con đi đây cũng có đem theo chút đỉnh tiền riêng, tía má để con lo món đó cho rồi mình tính công chuyện mần ăn lại...

Bác Hai gái hỏi chen vô:

- Mầy có tiền dư hả Tư? Bao nhiêu vậy mậy?

Tư Cầu chưa kịp trả lời thì bác Hai trai lườm vợ và rầy liền:

- Bà sao kỳ quá! Chưa gì mà bà hỏi phăng tới! (rồi như để tránh sự ngỡ ngàng ngịu, bác Hai trai vừa nhìn về phía thằng Năm vừa hỏi Tư Cầu) À mầy mua cái gì đem đi mà thằng Năm nó xách lủ khữ đó Tư?

Tư Cầu vui vẻ đáp:

- Dạ có chút đỉnh trà bánh và thịt heo quay con mới mua trên chợ Trà Ôn. (rồi nó dạy qua bảo em nó) Thôi Năm, mầy xách đồ vô trong nhà đem cất đi chớ!

Bác Hai trai cũng hỏi vợ:

- Thôi, bà vô lo cơm nước đi! Xế chiều rồi chớ bộ còn sớm lắm sao!

Bác Hai gái quay qua hỏi Tư Cầu:

- Mầy ăn cơm chưa Tư?

- Chưa má à?

- Ý chết, vậy mầy đói meo rồi chớ gì?

Tư Cầu cười đáp:

- Hồng có đâu má... Hồi sáng này con đã ních một bụng hủ tiếu, bánh bao trên chợ Cần Thơ rồi đi ghé qua Trà Ôn con làm sơ qua hết hai tô hoành thánh mì nên cũng lửng dạ...

Bác Hai trai lại chen vô cựa vợ:

- Bà hông lo đi nấu cơm đi chớ cứ đứng đó hỏi tầm ruồng hoài! Thằng Tư nó quen ở chợ ở búa đầu có ăn cơm sớm như mình mà bà sợ nó đói! Mà từ Cần Thơ đi đây còn qua chợ Trà Ôn: quán cà phê, tiệm cao lầu thiếu gì, nó muốn ăn uống giờ nào hông được!

- Hừ, ông nói làm như ông rành lắm vậy!

Bác Hai trai quay qua phân bua với Tư Cầu:

- Tao nói mà có phải y như vậy không Tư?

Tư Cầu cười đáp:

- Dạ phải đó tía!

Bác Hai trai hỏi dạy đưa tay vuốt mấy sợi râu mép rồi ân cần bảo Tư Cầu:

- Thôi mầy cũng cất va-li đi Tư, rồi tắm rửa nghỉ ngơi để chút nữa ăn cơm.

Tư Cầu “dà” một tiếng rồi vừa nhồm xách va-li lại đặt vội xuống và kêu lên:

- Ý, còn chút nữa con quên mất! Con có mấy món hàng... Nam Vang đem đi cho tía má đây nè!

Bác gái chưng hửng kêu lên:

- Ý trời, bộ mầy đi tới Nam Vang lận hả?

- Dạ phải.

- Mèn đét ời, đi chi dữ vậy mậy? Hèn chi con Phấn nó đi đây, tao hỏi mầy ở đâu nó cũng nói mờ ớ chớ hông biết rõ là đâu đâu hết!

Bác Hai trai cũng lên tiếng:

- Tao tưởng mầy đi ló quờ đâu ở mấy tỉnh miệt trên chớ có dè đâu mầy bung xa quá vậy! Cha, thằng này coi lủ khủ vậy mà dữ đả!

Tư Cầu cười tủm tỉm cúi xuống mở va-li ra... nhưng má anh ta lại cầm lấy cánh tay anh ta lôi lên:

- Mầy đem vô trong bộ ngựa mở ra hông được sao chớ làm gì mà như bày hàng ngoài này vậy!

Tư Cầu nghe theo lời má mình xách va-li vô đặt trên bộ ván giữa rồi rút chìa khóa ra lạch cạch mở nắp...

Lúc đó, bà con lối xóm nghe tin Tư Cầu về kéo nhau qua thăm đầy nhà, nhứt là mấy đứa con nít chen lẫn nhau xem Tư Cầu mở va-li... Trước cảnh tượng đó mặt của thằng Năm Kiêu... vác hất. Tư Cầu rút ra cái xà-rông tơ và cái ống vỏ trịnh trọng đưa ra trước mặt của tía nó:

- Dạ thưa tía, con có chút đỉnh này đem dĩa cho tía... Dạ, của mấy đứa bạn con cho đó tía à!

Có tiếng ai trầm trồ gần đó:

- Cha, bạn của Tư Cầu bánh quá há!

Bác Hai trai cầm lấy hai món đồ xăm xoi một hồi rồi hỉ hả day qua nói với Tư Cầu:

- Mấy món này tao coi bộ mắc tiền đa Tư!

Tư Cầu thản nhiên đáp:

- Dạ phải, toàn là thứ thượng hảo hạng đó tía! (rồi tự nhiên Tư Cầu mỉm cười khi nghĩ tới bọn con Ba và nó nói tiếp) Tụi bạn con ở trên biết... lựa đồ lắm tía à!

Bác Hai trai gật gù nói:

- Chắc mấy người đó cũng thuộc dân xài sang đa!

Tư Cầu nghe tía nó nói vậy không nín được cười, nhưng rồi nó vội cúi xuống va-li lấy ra một xấp lãnh mang lại đưa cho má nó:

- Đây má, cái này của con xuất tiền túi mua để đem dĩa cho má may quần... ăn Tết đây!

Bác Hai gái vội chùi tay lia lịa vào vạt áo túi trước khi cầm xấp lãnh:

- Trời mệt ơi, mầy mua chi thứ này cho tốn tiền quá vậy Tư? (rồi bác rưng rưng nước mắt, hết ngó bác trai đến nhìn Tư Cầu và nghẹn ngào nói tiếp) Hồi nào tao với tía mầy cưới nhau, tao cũng có cái quần lãnh như vậy... nhưng thứ lãnh mặc nửa chớ hồng phải trơn, phải hồng ông nó?

Bác Hai trai cảm động vội đáp:

- Phải, mà sao bà nhớ dai quá cỡ vậy!

Vừa lúc đó, mấy bà ở lối xóm chạy ra lại lối bác Hai gái ra ngoài mé hàng ba, chỗ có nhiều ánh sáng hơn, để cùng xăm xoi và trầm trồ xấp lãnh. Thăng Năm Kiều thấy trống người nên bước rề lại gần chiếc va-li và lên tiếng hỏi anh nó:

- Còn phần tui, anh Tư?

Tư Cầu đang xấp xếp lại quần áo phải ngừng tay lại nhìn thăng Năm rồi cười đáp:

- Phần của mầy, tao hồng quên đâu, nhưng để bữa nào rảnh tao dắt mầy đi chợ rồi mầy muốn cái gì đó tao mua cho!

Thăng Năm cười lớn lên:

- Ý trời, nếu anh để tui muốn thì tui muốn đủ thứ hết; nhưng thôi, anh mua cho tui một cây viết máy cũng được...

Bác Hai trai nghe nó đòi như vậy, nói chen vô:

- Thôi đi mầy! Mầy chữ nghĩa bao lăm mà đòi mua viết máy cho ổng tiền hồng biết!

Nhưng Tư Cầu đã vội lên tiếng:

- Được mà tía, để con sẽ lựa mua cho nó một cây "kaolo" ngòi chai . (rồi nó day qua thăng Năm) Mầy chịu thứ đó hông Năm?

Thăng Năm gật đầu lia lịa:

- Chịu! Ý chà, có thứ đó bánh lắm nghen!

Bác Hai trai lại gọi bác gái:

- Bà ơi, bà có vô lo cơm nước không hay là cứ đứng đó ngó xấp hàng mới mà no bụng được?

Bác Hai quày quả trở vô:

- Ông này kỳ quá! Làm cái gì ông réo tui giựt một giựt hai hoài vậy! Miễn có đủ cơm nước kịp cho ông ăn thôi mà!

Bác Hai trai cười trừ:

- Ủ thôi... tui biết bà giỏi mà!

Rồi như để đánh trống lảng, bác kêu thăng Năm:

- À Năm, mầy chạy ra quán chú Ựng mua cho tao một xí rượu... mầy hỏi má mầy coi có... tiền lẻ hông đưa cho mầy vài đồng...

Bác Hai gái "hứ" một cái nhưng rồi cũng móc tiền ra, nhưng Tư Cầu đã vội chặn lại:

- Thôi má, con có tiền lẻ đây.

Bác vừa bước đi xuống nhà dưới, vừa ngoái cổ lại buông thõng một câu:

- Mầy có đưa thì đưa ít ít nó, chớ đưa nhiều cho ổng uống đã rồi ổng nói cà nhựa hoài nhức xương nhức cốt chớ hồng ích lợi gì đâu!

Bác Hai nhìn Tư Cầu rồi trề môi, nhún vai như không thèm chấp nhứt làm gì:

- Má mầy thì... giỏi có bấy nhiêu đó...

Tư Cầu mỉm cười rồi móc bóp ra kêu thằng Năm:

- Đây nè Năm, mày cầm năm đồng đây ra biểu chú Ựng chú lựa bán cho một chai rượu thuốc thứ thiệt ngon đó nghen!

Tía nó giờ tay cản lại:

- Thôi đi Năm, mày mua cho tao rượu công-xi cũng được...

Tư Cầu ngạc nhiên hỏi lại:

- Sao mọi lần tía khoái uống rượu thuốc lắm mà?

- Nói gì rượu thuốc thì... nhứt hạng rồi! Nhưng... hao quá mày à!

- Ôi lâu lâu... vui một chuyến, có tốn hao là bao nhiêu! (anh ta móc tiền đưa cho thằng Năm) Tiền đây Năm, mày chạy đi mua như tao dặn hồi nãy đó.

Bác Hai trai cũng dặn vói theo:

- Mày hỏi mua thứ rượu thuốc hiệu “con bò nằm” á Năm!

Rồi bác đứng nhìn thằng Năm tất tưởi chạy đi và chép miệng liền mấy cái như thường thức trước một bữa rượu ngon vậy.

Thấy lũ trẻ con hàng xóm còn đứng bu xung quanh đó, Tư Cầu chạy đi lấy gói bánh mở ra phát cho mỗi đứa một chiếc bánh tai heo. Y như một bầy sê tha mồi, lũ trẻ chạy tứ tán về nhà để... khoe và Tư Cầu nghe chúng nó reo lên tíu tít:

- Chú Tư Cầu cho tao bánh bậy ơi!

- Chú Tư Cầu giàu lắm bậy ơi!

Tư Cầu mỉm cười một mình, rồi bỗng để ý đến tiếng “chú” mà lũ trẻ con gọi mình... Tự nhiên, anh ta đưa tay sờ sờ cảm rồi cúi xuống nhìn từ ngực đến chân và tự hỏi: “Có lẽ mình già rồi chăng? Hay lũ con nít mới lớn lên thấy mình... lạ mắt nên gọi như vậy?!”

... Tối hôm đó, bác Hai trai kêu nấu sắn nước để mời vài ông bạn già bên hàng xóm qua uống nước trà với thèo lèo mà Tư Cầu mới mang về hồi xế trưa. Lại một phen nữa, Tư Cầu phải trả lời những câu hỏi thăm hỏi lom về sự sanh sống ở trên Nam Vang! Anh ta trả lời đầy đưa cầm chừng chớ nóng ruột muốn đi ra nhà sau tìm má mình hỏi thăm rõ thêm về chuyện của... Phần, mà Bác Hai gái mới có nói sơ qua lúc anh ta mới về tới nhà.

Đợi cho bác Hai trai và mấy ông khách bắt chuyện với nhau như bấp rang, Tư Cầu lén rút êm đi. Tư Cầu đi thẳng xuống dưới bếp và thấy bác Hai gái đang lui cui bên mấy chiếc cà ràng ông táo, dưới ánh đèn dầu lù mù. Anh ta cất tiếng hỏi:

- Má còn mần gì ở trong bếp đó má?

Bác Hai gái quay đầu lại:

- Thằng Tư đó hả? Sao mày hồng ở trên tiếp khách vậy?

- Ôi, mấy ông cứ nói chuyện trên trời dưới biển hoài... nghe ngán thấy mò! Mà sao má không lên uống nước trà cho vui?

Bác Hai phải tay đứng dậy bưng cây đèn đặt lên trên bộ ván rồi đáp:

- Tao đòi nào biết uống nước trà vậy! Hể có khát thì ực đại một tô nước lạnh cho xong chớ hơi sức đâu mà ngồi cà rề ở đó nhâm nhi hết chén này đến chén khác, đã chát quánh mà còn mất thời giờ nữa!

Tư Cầu cười nói:

- Nếu ai cũng như má thì mấy chỗ bán trà... xập tiệm hết. (rồi nó ngồi xuống bộ ván và hỏi thêm) Mà má hơ cái gì trên bếp đó má?

- Ờ, tao sậy mớ cau... hồi chiều phơi nó chưa được ráo, sẵn có chút than dư bỏ uống.

Tư Cầu từng có dịp thấy những bà ở chợ suốt ngày chỉ biết đi đông đi dài để ăn hàng vặt hay đậu chén, chớ không biết làm gì cho động đến móng tay, nay thấy má mình đã có tuổi mà còn tham công tiếc việc như vậy, lòng xót thương vô cùng. Anh ta chép miệng thở dài:

- Má hơi sức đâu mà mần cùi cùi suốt ngày suốt đêm như vậy hồng biết! Sao ở nhà má hồng lo cưới vợ cho anh Ba để có thêm người đỡ đần đôi chút hả má?

Bác Hai gái đang tằm tràu bỗng dừng tay lại:

- Lo chớ sao hồng lo vậy! Nhưng mà lo... hồng nổi! Phần tiền nong đâu có dư đã gì, phần anh Ba mày nó cứ lông bông hoài chẳng biết chí thú mần ăn gì ráo, thét rồi tao với tía mày cũng bỏ trôi xuôi chuyện ấy luôn. (nhưng rồi bác gái lại tươi tỉnh nét mặt, trở Tư Cầu và nói tiếp) Chuyện này mày dìu đây, thế nào tao với tía mày cũng phải tính chuyện vợ con cho mày gấp đả!

Tư Cầu cười lắc đầu:

- Tía má lo cho anh Ba trước đi! Phần của con đang... mê mê đây nè, gấp gì má!

Bác Hai gái hăng hái nói thêm:

- Ý, đâu có được mây! Phải lo vợ để nó cầm chẹn buộc căng mày lợi chó!

Tư Cầu cười xòa:

- Chuyện đó thì má khỏi lo: con bây giờ... bỏ neo luôn ở nhà rồi má à!

Nhưng rồi như nhớ trực lại điều gì, Tư Cầu bỗng nghiêm mặt lại và rụt rè lên tiếng hỏi bác Hai gái:

- Má à... hồi xế má nói để rảnh má kể lại cho con nghe cái chuyện ấy đó má!

Bác Hai gái chạy đi nhỏ cốt trâu vào góc nhà rồi vội trở lại hỏi:

- Coi, chuyện gì mây?

- Chuyện... của con Phấn đó mà!

Bác Hai gái thờ hất ra:

- Dữ hông! Thì mày nói phút ra hông được sao lại cứ nói chuyện đó, chuyện đó hoài... tao biết đường đâu mà rờ. (rồi bác mỉm cười nhìn Tư Cầu một hồi lâu rồi nói tiếp) Thiệt mày liều mạng hết sức! Tại sao mày dám cả gan theo ngang con Phấn vậy hả, vậy mà hồi đó mày hông chịu nói thiệt với tao...

Tư Cầu hơi mắc cỡ nên xèn lên đáp:

- Ôi, chuyện đó... cũ xì má nhắc lại làm gì hông biết! (nhưng anh ta bỗng dâm tức ngang) Mà thử thời hồi đó con có nói thiệt với má... cũng ăn trét hết!

Bác Hai gái cũng bực mình với nó:

- Cha, mày nói cái giọng nghe coi sượng hông! Chớ hồi đó mày ra đi như vậy, bên nhà con Phấn, người ta qua đào mò cuốc mả lên, biết ai ở nhà mà nghe cho hết đây?

Tư Cầu đành xuống nước vuốt giận má mình:

- Thôi mà má! Chuyện đã dĩ lỡ ra rồi... bộ má nói con hông rõ cái khổ đó sao, nhưng... bây giờ êm hết rồi.

Bác Hai gái còn nói lầy:

- Ờ nếu êm hết thì thôi...vậy chớ mày còn muốn hỏi tao chuyện gì nữa cho mất công.

Tư Cầu ấp úng:

- Con muốn hỏi má... chuyện con Phấn đó mà!

Bác Hai gái xem Tư Cầu còn nhớ con Phấn, nên bác cũng thấy cảm động và không nở rầy rà cự nự thêm nữa:

- Phần nó cũng... thuận chèo mát mái chớ hông có sao hết, mày khỏi lo.

- Con Phấn có trở dia đây nữa hả má?

- Ừ, sau đó gần một năm nó có dia đây... và có bông theo một đứa con trai đầu lòng được bốn năm tháng gì đó... Đứa nhỏ cũng ngộ lắm, mà sao tao coi bộ nó... giống mày đó Tư?

Tư Cầu giựt mình la hoảng lên:

- Ý trời... trời, má đừng đề "án tử" như vậy hông nên?

Bác Hai gái giơ tay như muốn kèm nó lại và hạ thấp giọng xuống bảo nó:

- Mày làm cái gì mà la bài hãi vậy! Tao đã nói êm hết rồi, con Phấn nó đã chịu thiệt với tao như vậy.

- Con gì ăn nói ầu tả quá! Rủi cho ai hay biết có phải thêm lùm tùm lên hông?

- Ấy, tao đã nói hông sao mà! Vợ chồng của nó ăn ở đề huề với nhau lắm chớ hông có cái gì cắn đấn nhau về việc... đứa nhỏ ấy đâu? Mày nghĩ coi: ngoài nó, tao và mày ra thì còn ai vô đó mà biết được chuyện đó?

Tư Cầu cãi liền:

- Phần con thì mới nghe má nói đây chớ chẳng biết át giáp gì ráo và hông có... dính líu gì vô cái chuyện ấy hết!

Bác Hai gái trợn mắt:

- Coi, thằng này ăn nói ngang ngược vậy mà nó nghe được chớ! Mày nói mày hông dính líu gì hết... vậy chớ chớ nó vô đó hả? Ai mắc đèn mắc bồi gì đâu mà chưa gì mày chối leo lẻo hông biết!

Tư Cầu cũng ráng nói thêm:

- Nhưng rủi con của nó ăn ở với thằng chồng bây giờ, rồi nó... hô là của con, đâu có được!

Bác Hai gái xì một tiếng:

- Thằng gì ăn nói lằng òm! Tao hỏi mày: nó "hô" là con của mày để gỡ vàng gỡ bạc gì đây chớ! Đàng này nó còn thương còn nhớ mày nên gặp tao nó mới thú thiệt như vậy...

Tư Cầu gãi đầu suy nghĩ:

- Nhưng có lẽ nào... mau vậy cà? Nó... có hồi nào sao con hông biết cà?

- Xời ơi, hồi đó mây là con trai mới lớn lên u mê ám chướng, "nhảy a thần phù" dâm đầu vô chớ biết đách gì... mà bây giờ mày bươi óc ra cho mất công hông biết!

Nhưng Tư Cầu vẫn còn thắc mắc:

- Mà sao hỏi nó rủ con đi, nó hồng nói thiệt cho con biết?
- Nó thương mày, nó hồng muốn nói ra sợ mày lo quỳnh dít lên, rồi đổ bể tùm lum hết. Nó muốn giữ kín để sau này yên bề yên phận rồi nói ra cũng không muộn gì.

Tư Cầu bồng nổi nóng:

- Cha, nó nói leo lẻo cái miệng như vậy chớ tại sao nó cho con... leo cây dọc đường để theo cái thằng chó đó?

Bác Hai gái chắc lưỡi:

- Mày hồng biết: tại nó thương mày đó Tư à!

Tư Cầu hỏi vặn lại:

- Nó nói hay má vẽ duyên ra như vậy?
- Coi, tao bày đặt bày điệu tể mỗ tể tổ gì tao hả? Mà tao nghĩ lại cũng phải Tư à: nó thương mày, nó không muốn cho mày phải lao đao vì nó.
- Nó tốt quá há!

Bác Hai gái như không thèm để ý đến câu mỉa mai của Tư Cầu, nói tiếp:

- Nó nói: nó cũng đứt ruột bầm gan chớ bộ vui sướng gì sao... Nó nghĩ đến đứa con của mày trong bụng. Phải làm sao cho nó nên người sau này, chớ chẳng lẽ khi đẻ nó ra rồi để cho nó sống cù bơ cù bắt đầu đường xá chợ hay sao? Phần mày, nói thiệt tình mà nghe, mày cũng quá thiệt thà, như vậy hai đứa bây dầu có muốn đeo đẳng với nhau nữa, thì liệu mày xoay trở làm sao khi lên tới Sài Gòn? Còn con Phấn nó tưng thễ phải bỏ nhà đi càn như vậy... Tuy nó có nhà bà con trên Cầu Ông Lãnh nhưng thử hỏi ai dám chứa tụi bây! Mày phải biết: hễ là đàn bà thì hay... tính toán thiệt hơn, nên sẵn có dịp... quen biết với thằng chồng nó bây giờ, nó đành... tính như tao nói với mày đó Tư!

Nghe Tư Cầu cười gằn, Bác Hai gái thờ dài nói tiếp:

- Nghĩ cho cùng nó làm như vậy cũng hơi... ngặt. Nhưng nó tưởng mày quay trở lộn lại dưới này cho được yên thân: đến chừng mẹ con nó dĩa đây thăm bà con nó mới chừng hững khi hay tin mày biệt vô âm tín....
- Phải con chết bờ chết bụi chắc nó mát ruột lắm!
- Đừng nói bậy nà! Mày hồng biết chớ lúc nó dĩa đây gặp tao, nó khóc bù lu bù loa, nó thề bán mạng rằng: nó thiệt tình chỉ muốn lo cho mày... mà không dè mày lại đông luôn!

Tư Cầu nghe má mình nói như vậy hả dạ một phần nào, nhưng nó cũng ráng chêm thêm một câu cay đắng:

- May mà nó lo cho con có bấy nhiêu đó, chớ phải chi nó lo nhiều nhiều nữa chắc con bỏ xác luôn trên Nam Vang quá!

Bác Hai gái kiểm cách nói cho xuôi theo:

- Thôi Tư à, dầu sao phần nó cũng như phần mày, ai nấy thấy đều êm thấm hết, thì mày cũng nên... xính xái cho rồi.

Thấy Tư Cầu lặng thinh, bác Hai gái lại nói tiếp:

- Tao thường nghĩ rằng: chắc duyên số của hai đứa bây như vậy... Mà có lẽ như vậy tốt hơn Tư à!... Ý, tao quên nói việc này nữa: hỏi con Phấn nó dĩa đây, trước khi trở lên Chợ Lớn nó có đưa cho tao một trăm đồng bạc, tội nghiệp... tao hồng chịu lấy mà nó cứ nài ép hoài... Nói nào ngay, nhờ có số tiền ấy mà hỏi tía mày ông đầu liệt giường liệt chiếu mới có chút đỉnh để lo thuốc thang cho ông, hồng thôi cũng chịu chết!

Tư Cầu không biết nói năng gì thêm, nên chỉ hỏi lại cảm chừng:

- Vậy hả! À má, hỏi nó dĩa đây có chồng nó đi theo hông má?
- Hai mẹ con nó đi một mình hè! Thằng chồng của nó mắc trọng coi công chuyện mần ăn ở trên đầu có bỏ ra được. Nghe nói chồng của nó mở một tiệm bán cây khá lớn mày à! Nó có viết thư cho con vợ nó cầm dĩa đưa cho anh Năm ở bên.
- Có phải bác Năm của con Phấn hông má?
- Ờ phải, nó viết thư dĩa ăn nói đàng hoàng lắm! Thằng đó tuy là thằng khách trú, mà lời lẽ của nó có lẽ nghĩa mực thước lắm chớ hồng phải theo điệu phang ngang bừa củi như mấy cha bán thịt heo dưới này đâu!

Tư Cầu mỉm cười đáp:

- Tưởng cái gì chớ cái đó con... dư biết rồi.

Bác Hai gái lại nói tiếp:

- Nó cũng có đem cái hình thằng chồng nó ra cho bà con lối xóm dưới này xem mặt nữa... Cha, cái thằng mặt mũi coi cũng... bánh trai lắm chớ phải chơi đâu!

Tư Cầu lại cười:

- Cái đó thì con cũng... biết rồi nữa!

Rồi nhớ trực lại đưa con của Phấn, anh ta tò mò lên tiếng hỏi bác Hai gái:

- À má, về vụ... đưa con của con Phấn, bộ thằng chồng nó... hông soi mới nọ kia gì hết sao?

Bác Hai gái cười xòa:

- Ôi, sao thằng này nó hay lo từng chút hông biết! Soi mới cái gì mới được chớ?... Mà nghĩ coi: nó cũng... xê xích đâu đó chút đỉnh thì làm sao mà biết được!

Tư Cầu gật gù:

- Ờ, cũng phải... (rồi anh ta lại háp tấp hỏi thêm) à má, má coi thằng nhỏ đó thế nào hả má?

- Thế nào là sao hả?

- Má coi nó có... khá hông, có... giống ai hông vậy mà!

Bác Hai nắm vội lấy tay của Tư Cầu và hạ giọng đáp:

- Trời ơi, phải mà thấy coi, nó giống mà y như đúc, tao trông thằng nhỏ là tao nhận ra liền... Nhứt là cái miệng y hệt miệng mà! Nó dễ thương lắm mà à!

Tư Cầu nghe vậy cũng thấy nao nao trong lòng. Anh ta cảm động hỏi bác Hai gái:

- Như vậy, con đây cũng... có con rồi à?

Bác Hai gái không nhịn cười được:

- Chớ sao! Bộ có cái gì lạ lắm sao mà mà hỏi?

Tư Cầu cũng lắc đầu cười:

- Không má! Nhưng... khi không mà mình có con, nên cũng... kỳ kỳ!

- Thôi đi mà! Cái gì mà cũng nói "khi không" hết!

Vừa lúc đó bác Hai trai ở trên nhà trên đi xuống lên tiếng hỏi:

- Má bày trẻ mần cái gì ở dưới đó?

- Lo nấu nước cho ông uống trà, rồi sấy ba mớ cau chớ mần gì nữa!

- Coi, bà này kỳ hông! Tui hỏi vậy thôi chớ có nói gì đâu mà bà cự nự chớ? Tui xuống mời bà lên trên này uống nước chơi.

- Bữa nay ông tử tế quá há!

Bác Hai trai như không để ý đến lời nói chanh chua của vợ, day qua bảo Tư Cầu:

- Tư à, mà mời má mà lên uống nước Tư, rồi cầm siêu nước theo luôn.

Bác Hai gái hỏi lại:

- Mà ở trên bạn bè của ông rần rần ra đó, tui lên mần cái gì?

- Bà khỏi lo, họ địa ráo rồi!

Nhưng bác Hai gái còn tìm cách thoái thác:

- Nhưng tui hông quen uống nước trà mà! Uống vô đây rồi thức trôm lơ suốt đêm ai mà chịu nổi!

Bác Hai trai nhìn Tư Cầu cười hề hề:

- Ôi dầu có thức đến sáng cũng hông sao! Lâu lâu mới có dịp vui mừng như vậy chớ bộ ngày nào cũng có sao bà nó! Bà lên đây uống bậy một vài chén rồi tui bàn tính với bà một chuyện này.

- Chuyện gì thì ông cứ nói phứt ra cho tui nghe hông được sao mà còn bày đặt...

Thấy tía má mình cứ nói cù cựa với nhau hoài, Tư Cầu bèn lên tiếng:

- Thôi, má lên trên uống nước ăn bánh một chút để coi tía nói cái gì đó...

Bác Hai nghe con trai nói vậy đành thở dài bước lên nhà trên...

- Má nó ngồi xuống đây... Còn thằng Tư, mà cũng xáp vô uống nước chơi chớ đứng xớ rớ đó làm gì!

Chuyện này cũng là chuyện của mà y nữa...

Tư Cầu vừa ngồi xuống một bên mép ngựa vừa ngạc nhiên hỏi tía mình:

- Thừa tía, cái gì mà có con ở trong nữa vậy?

Bác Hai trai đặt chén trà xuống khay nước:

- Thì để thằng này nói tới rồi mà y biết... Cái thằng gì sao mà nóng nảy quá!

Bác Hai gái thấy vậy cũng bực mình:

- Có cái gì thì ông nói phăng ra hông được sao? Tánh ông cứ khề khà hoài tui thấy xốn con mắt quá!

Bác Hai trai bị vợ cự nự nên cũng nổi dóa:

- Sao bà hay xía vô quá hông biết! (rồi không biết nghĩ sao, bác lại dịu giọng nói tiếp) Tui kêu bà với thằng Tư lên đây là để bàn tính chuyện lo vợ con cho nó đó!

Tư Cầu vội nói:

- Việc gì chớ việc đó... tía để thằng thỉnh rồi tính hông được sao? (rồi nó nhìn sang bác Hai gái) Như hồi nãy con đã có nói với má: con địa đây ở luôn chớ đâu có đi nữa...

Bác Hai trai chận ngang:

- Thì đành rằng vậy rồi... nhưng tao muốn lo vợ cho mày, trước là để có người đỡ đần má mày một tay, sau là nó... buộc churen mày lại. (bác quay sang hỏi vợ) Tui tính như vậy, má nó nghĩ coi có được hông?

Lần đầu tiên, bác Hai gái hăm hờ tán thành:

- Tía mày nói phải đa Tư!

Tư Cầu hơi bực mình:

- Vậy tía má lo cho anh Ba trước hông được sao?

Bác Hai trai vội đáp:

- Ồi thằng chết dầm đó mà kể số gì! Nó có nên thân nên hình gì đâu mà mày biểu tao lo!

Bác Hai gái nói chêm vào:

- Nè Tư, mày phải cưới vợ đi rồi mới tính chuyện mần ăn lâu dài được chớ nếu mày cứ một thân một mình hoài thì đâu có biết lo xa dành dụm để gầy dựng cơ nghiệp như người ta được!

Liếc nhìn thấy tía mình vừa nhâm nhi uống trà, vừa gật gù ra vẻ vừa lòng về những lời của má mình, Tư Cầu bắt tức cười vì sự... tương đắc hiếm có của song thân:

- Thôi được... nếu tía má đã nhứt định lo kiếm vợ cho con thì con đâu dám cãi, nhưng con xin tía má để ra giềng rồi hãy tính kỹ lại, bây giờ tới đó, tía má lo... chọn lựa đám nào đó cho có sẵn đi thì vừa.

Bác Hai trai đặt chén nước xuống:

- Coi, cái chuyện vợ con là chuyện quan hệ cả đời chớ bộ chơi sao, mà tao thấy mày có vẻ xụi lơ vậy?

Tư Cầu cười đáp:

- Thì tía biểu con cưới vợ, con chịu cưới vợ chớ có cái gì đâu...

- Thôi đi mày, tao từng tuổi này hông biết sao mà mày tính mà con mắt tao chớ? Thói thường, trai mới lớn lên nghe nói tới chuyện vợ con thì mừng rơn hay mắc cỡ, rồi đòi chọn lựa cho xứng đôi vừa lứa... còn đặng này, tao thấy mày lơ lơ lửng lửng như không...

- Thì con chịu cưới vợ đó, tía hông thấy sao?

- Mày "chịu" cái điệu đó tao nghe sao... xốn lổ nhĩ quá vậy?

Tư Cầu dịu giọng phân trần:

- Thì tía má nghĩ lợi coi: con tuy chưa có già gì nhưng đời của con kể cũng như chán chê lắm rồi. Nay tía má muốn kiếm vợ cho con để yên bề gia thất lo tu chỉnh mần ăn với người ta... thì con xin vưng lời, chớ tía má biểu con chọn canh kén cá hay làm eo làm sách gì nữa!

Nghe Tư Cầu nói vậy, hai vợ chồng bác Hai yên lặng nhìn nhau. Một hồi lâu sau, bác Hai gái mới lên tiếng:

- Tư à, mày nói như vậy cũng phải, nhưng tuy rằng tao với tía mày lo kiếm chỗ đàng hoàng để hỏi vợ cho mày, nhưng dầu sao mày cũng phải xem coi có vừa mắt, hạp dạ hông, chớ mày hông chịu ngó ngang gì tới hết sao được! Rồi sau này đĩa ăn ở với nhau có điều gì hông vừa ý rồi mày đồ thừa này kia nọ, hay hất hủi người ta thì... kỳ lắm nghe!

Tư Cầu gãi đầu cười đáp:

- Má hay lo xa quá! Con cam đoan là hông có như vậy đâu! Hể tía má ưng chỗ nào thì con ưng chỗ nấy chớ khỏi có lộn xộn gì hết! Đó bây giờ tới Tết, tía má cũng còn rộng thì giờ để đi... coi vợ cho con.

Bác Hai trai chép miệng than:

- Thiệt tánh của mấy thằng lù khù như thằng Tư cũng khó chịu lắm chớ phải chơi đâu: hể nó bướng lên thì can hông nổi, mà nó có xuôi theo thì nghe cũng hông... Ờm! Tư à, bộ mày hết ham chuyện vợ con sao hả mậy?

Tư Cầu chắc lưỡi trả lời:

- Thừa tía, ham cưới vợ thì chắc hông ham, nhưng... cần cưới vợ thì chắc là cần rồi.

Bác Hai trai Tư Cầu nói như vậy, nhìn vợ cười:

- Thằng này, bây giờ nó ăn nói trặc trẹo quá phải hông bà!

- Sao bà, bà có chắm chỗ nào để hỏi vợ cho thằng Tư chưa?

Nghe bác Hai trai hỏi vậy, bác Hai gái ngừng tay xĩa thuốc đáp:

- Cái đó thì tùy ông, chớ tui biết đâu là đâu!

- Coi, cũng phải hỏi qua bà mới được chứ!

- Vậy ông đã để ý đến đám nào chưa?

Bác Hai trai trầm ngâm một hồi rồi đáp:

- Kể ra thì cũng có nhiều nơi ngấp nghé muốn gả con cho thằng Tư lắm, nhưng tui chỉ chắm có nhà này...

- Coi, nhà nào mà tui hông biết cả?

Bác Hai trai cười đáp:

- Tui chưa nói ra mà làm sao bà biết được! Với lại năm này qua tháng kia, bà cứ lúc thúc ở nhà hoài thì biết ai là ai. Cái đám này ở gần bên La-gi, đứa con gái của vợ chồng anh Bộ Ngõi đó mà!

Bác Hai gái ngạc nhiên:

- Ủa, sao ông lại chọn đám đó? Có phải con đó là đứa con gái Miên lai mà hai vợ chồng anh chỉ xin đem về nuôi từ hồi còn bú đó hông?

- Phải đa bà!

Bác Hai gái chắc lưỡi:

- Bộ hết nơi rồi sao mà ông lại nhè lựa cái con ấy cho thằng Tư?

- Coi con nhỏ ngộ lắm chứ bộ tộ sao? Tuy nó gốc người Miên nhưng bây giờ thì nó cũng y như mình.

Bác Hai gái cần năn:

- Thiếu gì đứa khác coi được mà sao ông lại chắm chỗ đó hông biết!

- Ấy, bà để tui nói hết cái đã! Ban đầu tui cũng nghĩ như bà, nhưng tính đi tính lại tui thấy chỗ đó là được hơn hết. Nhà người ta cũng thanh bạch như mình và từ trước tới giờ ăn ở có hơn có đức, nhứt là con nhỏ đó nó chất phác thiệt thà.

- Thiệt thà quá rồi đĩa đây nó biết mần ăn khi gì!

- Ý trời, con gái bây giờ nó tinh ma quỷ quái lắm nếu gặp đứa hông nên nét đĩa đây nó ngựa suốt ngày rồi bà có chịu đựng nổi hông? Nó thiệt thà quá thì có bà đó chi? Bà chỉ dẫn dạy bảo nó lần lần rồi quen chứ gì!

- Cái gì cũng tui hết!

- Coi, bà... giỏi thì tui mới nhờ cậy bà! Thôi bà ráng chịu khó đi bà! Bà hông biết chứ sở dĩ tui lựa con đó cho thằng Tư là cũng có duyên có khác chứ hông phải tui điên khùng gì đâu!

Bác Hai gái ngạc nhiên hỏi lại:

- Duyên có gì nữa? Ông này sao bữa nay sanh chứng rắc rối quá vậy cà?

- Bà thiệt hông suy tính gì ráo! Cái gương sờ sờ trước mắt đó mà chưa tởn! Bà phải biết thằng Tư nhà mình là một thằng hay đại gái, cái thứ đàn ông con trai mà coi lù khù như vậy thì thường hay u mê ám chướng vì đàn bà. Tui hỏi bà: nếu mình muốn kiếm vợ cho nó mà lại nhè lựa một con sắc sảo, khôn lanh, tui đổ khối rồi đây nó bị con vợ nó xô mũi cho mà coi! Và chẳng sớm thì muộn, cửa nhà tan nát hết, tui nói như vậy bà nghĩ coi có phải hông?

Thấy vợ ngồi làm thinh, bác Hai trai lại nói tiếp:

- Thằng Tư nó đã có cái "huông" đó rồi thì bây giờ mình phải... chặn trước mới được, và cũng vì vậy mà tui tính bàn với bà để mình đi qua bên coi vợ cho nó.

- Ông nghĩ như vậy cũng phải...

Bác Hai trai thở phào một cái rồi cười nói:

- Dữ hông! Hồi nào tới bây giờ tui mới nghe bà nói câu đó!

Bác Hai gái cũng vui vẻ đáp:

- Thì ông phải... tui nói phải chứ có cái gì đâu mà ông kêu rêu như vậy! (rồi bác nghiêm giọng hỏi thêm) Còn về cái việc vợ con cho thằng Tư, theo ý tui, kể ra như ông đã.. coi vợ cho nó rồi còn định ngày định giờ gì nữa cho rắc rối thêm nữa!

Bác Hai trai nhíu mày:

- Bà nói như vậy sao được! Cái chuyện vợ chồng ăn đờ ở kiếp với nhau chứ bộ chơi sao mà lòi thòi được! Bề gì mình cũng phải hẹn ngày sang gặp hai anh chị ở bên để nói với người ta một câu cho phải lễ, với lại để cho thằng Tư nó sang chào hỏi người ta và xem mắt sơ qua con vợ nó sau này nữa chứ!

Bác Hai gái ngập ngừng nói:

- Nhưng... rùi thằng Tư nó... xem con đó hông hạp nhần thì sao?

- Ôi, việc đó bà khỏi lo! Tui cũng đã nói... mí với nó rồi. Nó trả lời xụi lơ, nhưng mà tui biết là được.

Bác Hai gái thắc mắc:

- Ông coi chừng đa, rùi sau này có chuyện gì thì... ông lãnh chứ tui hông có dính vô đó nghen!

- Bà khỏi lo chuyện đó! Nó nói vợ Miên, vợ Lèo gì cũng được hết. Cái thằng coi bộ chán đờ dữ đa!

Bác Hai gái thờ dãi:

- Thì thôi, ông liệu sao đó cho xong thì liệu...

o o

o

Sáng hôm mừng bầy, Tư Cầu mặc bộ đồ bà ba trắng, đầu đội nón tây, tay xách một cặp vịt đi theo tía má nó sang bên nhà ông Bộ coi vợ. Nhà ông Bộ tuy ở gần chợ La-Ghì, nhưng nếu đi theo mấy bờ mầu băng đồng thì chỉ cách xa nhà Tư Cầu độ bốn cây số là cùng. Bác Hai trai, áo dài vắt trên vai, tay cầm dù che đi trước, hai chiếc guốc cây thì móc vào chỗ cái ngoéo cán dù, bác Hai gái mặc chiếc áo dài the đen, đầu đội khăn rằn đỏ, tay xách giỏ mây nhỏ đựng trà cau, còn Tư Cầu lững thững đi phía sau như... một kẻ bàng quan. Đôi vịt bị xách động đầu xuống đất, thỉnh thoảng kêu lên “cáp cáp” làm cho Tư Cầu nhớ đến bầy vịt khi xưa của mình...

... Ờ, cũng chính theo mấy bờ mầu này mà mình và Phấn dắt tay nhau lội băng qua đến đường cái để đón xe trốn lên Trà Ôn đây.

- Tư à, chừng qua tới bến rồi mày liệu lời mà ăn nói thưa gởi với anh chị Bộ nghen Tư!

Tiếng của bác Hai trai kêu dặn làm cho Tư Cầu giật mình và vội đáp:

- Dạ...

- Anh chị Bộ ở bến cũng đã nghe nói sơ sơ về mày và người ta cũng chịu mày lắm, vậy mày cũng ráng giữ gìn cho đàng hoàng một chút chứ cứ lù khù, lờ khờ hoài hỏng có... lời đa Tư!

- Dạ.

Tư Cầu cứ dà dà hoài làm cho tía anh ta cũng bất bực mình, và không biết nói năng sao nữa, bác Hai trai đành hậm hực rảo bước...

Đến nhà bác Bộ, hai bên ông bà suôi tương lai chào hỏi nhau rồi rít. Tư Cầu tay cầm cái nón tây, tay xách cặp vịt đứng lựng khựng ở đó, lúng túng trả lời mỗi khi hai ông bà Bộ hỏi đến. Chưa gì mà anh ta liếc thấy phía sau tấm màn che cửa đi vào nhà trong có bóng người lấp ló chen lấn nhau để nhìn trộm ra phía mình, rồi lại có tiếng cười khúc khích. Tư Cầu dự đoán đó là đám con cái của bác Bộ tò mò muốn xem mặt chú rể tương lai, và cảm thấy lúng túng, ngượng nghịu thêm lên.

Bác Bộ gái bỗng lên tiếng gọi vọng vào phía nhà trong:

- Con Thơm đâu rồi, bưng nước ra cho anh chị Hai và thằng Tư uống nghen con!

Tiếng gọi của bác Bộ gái dẻo nhẹ mà tiếng của con Thơm (ý chừng đã chực sẵn đâu phía sau màn) “dạ” vọng ra cũng... dẻo dẻo. Nghe tiếng dạ trong trẻo và kiểu cách ấy, tự nhiên Tư Cầu bắt mím cười và nói thầm: *“À té ra con đó tên Thơm, cái tên nghe cũng hay mà chẳng biết mặt mũi ra thể nào!”*

Vừa lúc đó con Thơm vén màn bưng khay nước ra. Nó cúi đầu chào tía má Tư Cầu, nhưng làm bộ như không thấy có Tư Cầu đứng như trời trồng ở gần đó. Tư Cầu liếc nhìn nhanh về phía người vợ tương lai của mình: ờ, kẻ ra cũng... coi được, trong ngày trọng đại này con Thơm... tóc tai lảng mướt, quần áo sát rạt, Tư Cầu để ý nhất đến đôi mắt to và hơi sâu, đến nước da bánh ít, đến mái tóc hơi dợn sóng của nó... những nét đặc biệt của một thiếu nữ gốc Miền.

Bác Bộ gái lại kêu con gái nuôi:

- Coi, sao con không mời thằng Tư uống nước vậy Thơm! Còn cháu Tư, ngồi xuống đó cháu!

Con Thơm bưng một tách nước cúi gằm mặt xuống đi lại phía Tư Cầu, khi đến nơi nó để cái tách xuống bàn trước mặt anh ta nghe một cái “cộp” rồi quày quả đi vô nhà trong.

Tư Cầu vẫn còn đứng xớ rớ chớ chưa ngồi xuống. Anh ta đang lúng túng không biết để cặp vịt vào đâu vì nãy giờ tía má anh ta mãi lo ngồi trò chuyện với hai vợ chồng bác Bộ ở trên bộ tràng kỷ nên cũng quên khuấy đi mất vấn đề đó. Tới chừng nghe tiếng vịt kêu cáp cáp bác Hai trai mới vội vàng nói:

- Ý chết, có cặp vịt tui kêu thằng Tư nó xách qua đây để cho anh chị... nấu cháo ăn chơi...

Bác Bộ gái vội đỡ lời:

- Thiệt anh ở bên bày đặt chi mắc công quá vậy hông biết!

Bác Bộ trai thật thà hơn, vội đứng dậy gọi con gái:

- Con Thơm đâu rồi, sao mày hông ra đem cặp vịt xuống nhà sau đi, chớ để cho thằng Tư nó xách hoài mỏi tay chết nó sao!

Rồi bác chép miệng than:

- Bậy quá! Từ nãy giờ tui cũng sơ ý!

Tư Cầu chờ con Thơm... xông ra nhưng chẳng thấy đâu hết mà mãi một lúc sau mới có một đứa bé trai (ý chừng là em của nó) cười ngỏn ngoẻn đi ra xách cặp vịt mang vào... Tư Cầu thờ hất ra, nhẹ nhõm cả người.

Trong lúc tía má anh ta và hai vợ chồng bác Bộ ngồi nói chuyện như không bao giờ... rút ra được ở phía bộ trang kỷ, thì Tư Cầu ngồi một mình bên này bàn, thờ thần hết nhìn con cu cườm đang gù gù trong chiếc lồng tròn treo dưới mái hiên. Bỗng Tư Cầu để ý đến tấm màn che cửa trong... một hàng bàn chân, lớn có nhỏ có ló ra phía mép dưới. Thịnh thoảng lại có bàn tay khế vạch he hé vài màn qua một bên để dòm ra ngoài, và mỗi khi Tư Cầu quay phắt đầu lại, thì người ở phía trong cũng buông vợi mép màn xuống như cũ...

Chẳng mấy lúc mà cơm nước đã dọn lên. Tư Cầu lại đành miễn cưỡng phải chân ngồi lên bộ ngựa để... ăn cầm chừng. Rất may là con Thơm không có ngồi cùng mâm mà chỉ lo chạy tới chạy lui trông chừng bữa ăn. Hai bác trai ngồi đối diện nhau, chén chú chén anh như hai người bạn cố tri, còn hai bác gái xầm xì nói chuyện nhà cửa, chuyện đầu trên xóm dưới.

Tư Cầu thấy không ai chú ý đến mình nữa nên cảm thấy dễ chịu và không còn lúng túng hoặc sượng sùng như khi mới đến. Nó thản nhiên ngồi nhìn, cố nhiên là bằng một cách kín đáo, con Thơm chạy đi chạy lại... và riết rồi anh ta cũng thấy con nhỏ... hay hay.

Sau bữa cơm, thừa lúc đi rửa miệng ở dãy lu nước phía bên hông nhà, Tư Cầu lên luôn ra phía sau vườn để... xả hơi một chút. Hồi sáng tới giờ ở riết trong nhà bác Bộ nên anh ta thấy tù túng vô cùng. Đứng một hồi mỗi chân, Tư Cầu ngó quanh ngó quất thấy có cây rơm mới chắt ở gần gốc mấy cây măng cụt rộp bóng mát, nên anh ta rề lại trèo lên, ngồi nhún nhún trên lớp rơm một vài cái rồi ngả lưng xuống. Anh ta duỗi thẳng hai chụm và thở hắt ra một hơi dài khoan khoái. Mấy con cò trốn nắng trong bụi tre kế cận nghe động cất cánh bay vụt lên và kêu "cò cò" vang dậy... Gió thổi hiu hiu làm cho Tư Cầu buồn ngủ nhưng mắt lên hết nổi. Anh ta ngáp mấy cái liền rồi ngoẻo đầu ngủ quên đi chẳng biết từ lúc nào...

... Mấy tiếng chó sủa phía trong nhà làm cho Tư Cầu giật mình tỉnh giấc. Anh ta dụi mắt lia lịa và lấy làm ngạc nhiên sao mình nằm ngủ trên đống rơm. Anh ta bỗng nhớ trực lại... ờ, phải rồi lúc nãy mình trèo lên dây để nằm nghỉ lưng chơi một lát không dè ngủ quên đi một giấc khá lâu... Bóng nắng rọi qua các cành cây đã xế xế rồi còn gì. Tư Cầu ngồi nhòm dậy, và bây giờ anh ta mới để ý đến một chiếc mền ai đem đắp ngang bụng trong lúc anh ta ngủ quên. Anh ta đảo dác nhìn bốn phía và bắt gặp con Thơm và đứa em trai của cô ta đang đứng lấp ló sau gốc dâu để... rình mò mình. Tư Cầu vừa mắc cỡ vừa tức mình.

Con Thơm chạy vụt vào trong nhà còn đứa em trai của nó thì đứng lựng khựng lại đó. Thằng nhỏ vói tay bức mấy cái lá dâu ngắt năm ngắt bảy và xem ra bộ... muốn... làm quen. Tư Cầu dơ tay ngoác nó lại:

- Em ơi, lợi đây qua hỏi thăm chút em!

Thằng nhỏ cười lỏn lển rồi đi về về lại phía cây rơm. Tư Cầu tuy nổi dóa trong bụng lắm, nhưng cũng ráng lấy giọng dịu dàng hỏi nó:

- Chắc qua... ngủ quên tự nãy giờ cũng hơi lâu lâu phải không em?

Thằng nhỏ gật đầu. Tư Cầu làm bộ thản nhiên hỏi thêm:

- Ai đem cái mền này đắp cho qua vậy em há?

Thằng nhỏ lại cười, rồi vừa quay đầu nhìn vô phía trong nhà vừa đáp:

- Chị Hai tui đó!

Tư Cầu nghe vậy giật mình và nửa như hỏi thêm, nửa như cần nhân:

- Mà khi không đắp mền cho người ta làm chi vậy hồng biết!

Thằng nhỏ láu táu trả lời:

- Chị Hai chỉ thấy anh ngủ quên, sợ anh lạnh rồi bị trúng gió bắt tử nên chỉ lấy mền ra đắp cho anh đó!

Tư Cầu nghe thằng nhỏ trả lời như vậy cũng cảm thấy mát ruột. Và anh ta mỉm cười nhìn thằng... em vợ tương lai:

- Vậy hả! Thôi em đem cất nó dùm qua cái em! À, em coi có còn cọng rơm cọng rạ nào dính ở trên hông để tối ngủ xót chết!

Tư Cầu vói lấy cái mền trao cho em con Thơm, và bỗng nhiên nó nghi ngờ hỏi thêm:

- Mà cái mền này của ai vậy em há?

- Của chỉ chó của ai!

- Vậy hả! Hèn chi...

Tư Cầu bỏ lửng giữa câu, rồi giữ cái mền lại trong đôi bàn tay thêm một lúc nữa, đoạn mới trao hẳn cho em con Thơm. Thằng nhỏ vừa quay lưng đi thì Tư Cầu kêu giật ngược lại:

- Nè em ơi! Khoan vô đã, để qua hỏi thăm cái này chút xíu coi!

- Gì vậy anh?
- Ông già bà già của qua mần gì ở trông vậy em?

Thằng nhỏ vội đáp:

- Hai bác đĩa mất đất rồi!
- Ý trời, thiệt sao em?

Không đợi thằng nhỏ trả lời, Tư Cầu tuột cái rột xuống đất và chạy lại níu vai nó hỏi dồn một hơi:

- Đĩa hồi nào vậy? Mà tại sao lại đi đĩa ngang xương vậy cà?

Thằng nhỏ dậm hoảng, ấp úng trả lời:

- Đĩa cũng có cả tiếng đồng hồ rồi... Tui tính ra kêu anh nhưng hai bác nói để anh... ở bên này chơi... chiều mất trời đĩa cũng được...

Tư Cầu chắc lưỡi liền miệng:

- Ông bà muốn trát mình đây mà! Chơi khi khô gì mà chơi!

Rồi bỗng nhớ trực lại còn có em con Thơm đứng đó Tư Cầu vội nói gượng:

- Thôi em đi vô đi, để qua đi rửa mặt rồi qua cũng đĩa luôn...
- Ủa bộ anh hồng ở lợi ăn cơm chiều rồi hãy đĩa sao?

Tư Cầu lắc đầu:

- Thôi em à, để qua đĩa cho sớm...

Thằng nhỏ thờ dãi:

- Vậy mà chị Hai chỉ lo vô nấu cơm rút lên cho anh ăn chớ!

Tư Cầu nhăn nhó chắc lưỡi:

- Ai biểu lo cơm nước làm chi cho mất công hồng biết!

Nói xong anh ta vùng vằng đi vô nhà, còn thằng em con Thơm thì lóck cóc ôm cái mền rảo bước theo sau...

Tư Cầu đi thẳng lên nhà trên lấy cái nón tây. Đến nơi nó đứng đầu với bác Bộ trai đang ngồi hút thuốc ở bộ tràng kỷ.

- Ủa Tư, cháu lấy nón đi đâu nữa đó?

Tư Cầu lần lần cái vành nón trong tay và ấp úng nói:

- Dạ... cháu xin bác... cho cháu đĩa.
- Coi, làm gì gấp dữ vậy? Ở đây ăn cơm chiều rồi hãy đĩa. Còn sớm bưng mà!
- Dạ... cám ơn bác, cháu phải đĩa liền vì có chút công chuyện...
- Ồi công chuyện gì cũng dẹp qua một bên hết. Mấy thuở cháu qua đây chơi! Với lại hồi nãy hai anh chị Hai ở bên có dặn cháu ở bên này đến sẩm tối đĩa cũng được...
- Dạ... để khi khác... thưa bác cháu đĩa!

Vừa nói Tư Cầu vừa rút đi xuống phía nhà dưới để tìm bác Bộ gái. Thấy vậy bác Bộ trai cũng tốc đứng dậy đi theo sau. Bác Bộ gái đang lui cui nấu nướng bên bếp nghe động vội quay lại và khi thấy Tư Cầu xách nón đi thẳng về phía mình, bác vội hỏi:

- Ủa, cháu tính đĩa sao Tư? Ở nán một chút đi cháu, cơm nước con Thơm nó nấu cũng gần xong rồi!

Tư Cầu chưa kịp trả lời, thì bác Bộ trai ở phía sau đi trờ tới và nói hốt:

- Thằng Tư nó nằng nặc đòi đĩa đó bà, tui cầm giữ hết sức mà nó cũng không nghe.

Tư Cầu vội xuống giọng khản thiết để tìm cách thoái thác:

- Xin hai bác đừng bắt lỗi... thiệt tình thì cháu có chuyện cần lắm nên mới phải đĩa gấp như vậy... Chiều nay, cháu có hẹn với người quen về công chuyện buôn bán mần ăn... Dạ, muốn mần ăn lâu dài mà mới có lần đầu mình ăn nói sai chạy với người ta thì... coi cũng kỳ.

Bác Bộ trai vừa ý gật gù:

- Phải đĩa cháu... chơi bời là chơi bời, còn mần ăn là mần ăn, cái nào cái nấy phải cho rành rẽ đàng hoàng!

Thôi, nếu cháu hồng có rảnh như vậy thì bác đây cũng chẳng nài ép làm gì.

Tư Cầu lúng túng “dà” một tiếng, nhưng rồi bác Bộ trai lại hỏi:

- À cháu Tư, còn cái việc... vợ con của cháu... cháu nghĩ như thế nào vậy cháu?

Bác Bộ gái tự nãy giờ đứng yên, đến chừng nghe chồng hỏi Tư Cầu câu đó, bác cười nói chen vào:

- Để thủng thỉnh chớ ông! Chưa gì ông hỏi... nôn như vậy làm sao thằng Tư nó trả lời cho được?

Nhưng Tư Cầu đã vội đáp:

- Dạ thưa hai bác, cháu thì... sao cũng được!

Bác Bộ trai ngừng thẳng đầu lên nhìn anh ta:

- Coi, cháu nói mờ ớ như vậy sao được! Ừ hay không thì cháu nói một tiếng... Bác hồng nói dẫu gì cháu:

con Thơm, tuy nó là con nuôi nhưng hồi nào tới giờ hai vợ chồng bác đây coi nó như con ruột, vậy cháu có thuận cùng không thì cháu cũng nên nói qua cho bác biết để bác còn liệu...

- Dạ, thiệt tình thì đối với cháu... sao cũng được hết. Phận của cháu như vậy, cháu đâu có dám kén cá chọn canh gì nữa! Dạ tách cháu cũng... dễ lắm hai bác à!

Bác Bộ gái lại chen vào:

- Thằng Tư nó nói vậy là nó chịu rồi đó ông à! (rồi bác quay qua Tư Cầu) Phải vậy hông cháu Tư?

Tư Cầu bắt tức cười:

- Dạ... dạ phải đó bác!

Bác Bộ trai hớn hờ vỗ nhẹ vào vai... chàng rề tương lai:

- Vậy thì cháu dìu thừa lại với hai anh chị ở bên rặng: mọi việc kể như xong xuôi hết, hai anh chị lo coi ngày tốt lần đi thì vừa...

- Dạ... thôi cháu thừa hai bác cháu dìu.

- Ủ, cháu dìu đi... Mà nhớ lời bác dặn dò đó nghen cháu!

Bác Bộ gái cũng niềm nở bảo Tư Cầu:

- Bữa nào rảnh cháu lội qua đây chơi... bên đó với bên này cũng gần xích chớ xa xiếc gì. Cháu đừng ngại chi hết, nói cho cùng mà nghe: bây giờ thì kể ra... cháu đâu còn là người đứng kể lạ gì nữa! Nhớ nghen cháu, bác trông lắm đạ!

- Dạ...

Bác Bộ gái lại quay ra gọi con Thơm đang rửa rau ngoài sàn nước ở cạnh nhà bếp:

- Thơm a... anh Tư mày dìu nè Thơm!

Con Thơm xách rổ rau dền chạy vô nhưng rồi lại đứng khựng lại ở ngưỡng cửa bếp.

Tư Cầu lần lượt chào hai vợ chồng bác Bộ, và khi đi ngang qua chỗ con Thơm đứng, anh ta khẽ cúi đầu. Con Thơm háy anh ta một cái rồi làm ra tuồng giận lẫy ngoe nguẩy xách rổ bỏ đi ra ngoài sàn nước...

Thế là xong một chuyến đi coi vợ của Tư Cầu.

◦ ◦
◦

Hôm nay là ngày đám cưới của Tư Cầu. Anh ta chẳng thấy vui chút nào, và lại hơi bực mình là đằng khác, vì suốt từ sáng tới khi rước dâu xong anh ta luôn luôn bận rộn tiếp khách. Ông bà khách nào gặp anh ta cũng hỏi chuyện dằng dai, chuyện nọ qua chuyện kia và khổ nỗi... toàn là những thứ chuyện mà Tư Cầu không muốn ai nhắc tới nữa...

Trong không khí ồn ào rộn rịp của đám cưới, đôi lúc Tư Cầu cảm thấy lòng mình băng khuâng như thế nào ấy... Anh ta như nhớ như tiếc, như không vừa ý một cái gì...

... Tư Cầu thờ phào ra rồi nằm lăn ra trên chiếc chõng cây mới đóng rộng thênh thang và có trải một chiếc chiếu Cà Mau cũng mới tinh. Tất cả đồ đạc gì trong buồng... tân hôn cũng đều mới cất chỉ cả: từ cái mùng, cặp gối, cái mền đến tấm vải màn màu hường che ở cửa buồng cũng vậy. Nhìn những đồ đạc ấy, tự nhiên Tư Cầu bắt mím cười. Ngọn đèn dầu ống khói trứng vịt treo ở cây cột dựa vách tỏa ra một thứ ánh sáng vàng vàng càng làm cho gian buồng mới tinh ấy thêm vẻ ấm cúng đặc biệt.

Giờ này những khách khứa thuộc vào hạng đến làm giúp đỡ rủ nhau về hết. Tía má Tư Cầu và một vài người bà con gần nhứt cũng lo sửa soạn đi ngủ vì mấy ngày rày bận lo cho đám cưới nên ai nấy cũng đều thấm mệt hết. Cô dâu mới thì lo sắp dọn lại mớ chén bát, và tuy công việc cũng xong xuôi hết rồi, con Thơm vẫn ráng cà rà mãi ở dưới bếp. Sau khi bác Hai gái hỏi nó tắt đèn đóng cửa lại đến năm lần bảy lượt, nó mới chịu thu xếp để lên nhà trên... Và khi lên đến nhà trên nó cũng còn quanh quẩn riết ở đó cho đến khi mọi người vô mùng hết, nó đành chịu phép... đi lẩn vô buồng riêng.

Thấy con Thơm vén màn bước vào Tư Cầu vội ngồi nhòm dậy hỏi trống không:

- Bộ công việc xong rồi hết hả?

Con Thơm "ừ" một tiếng trong cổ họng rồi đứng lựng khựng ở đó.

Tư Cầu ngồi vắn một điều thuốc rồi đứng lên bước lại kê vô đèn đốt. Xong xuôi anh ta lên tiếng bảo con Thơm:

- Thôi đi ngủ đi chớ cũng khuya rồi đạ!

Con Thơm chẳng nói chẳng rằng quay lưng đi ra phía cửa buồng. Tư Cầu vội hỏi:

- Coi, đi đâu nữa đó?
- Đi... uống nước!

Nói xong nó vội vã đi thẳng y như là khát nước từ tám mươi đời vương nào vậy. Tư Cầu thấy vậy nhún vai rồi ngồi lên mép chõng. Độ mười lăm phút sau con Thơm mới ló mặt lên. Tư Cầu mỉm cười hỏi:

- Cha, uống nước gì lâu quá vậy? Chắc đi lên tới chợ mới có nước uống phải hông?

Con Thơm “hử” một cái rồi ngồi phịch xuống ở đầu này chõng. Tư Cầu ngáp liền mấy cái dơ tay dán đuôi thuốc vào kẹt cột rồi hỏi con Thơm:

- Thôi đi ngủ đi, chớ bộ tính ngồi vậy hoài tới sáng sao!

Con Thơm ngó lên nóc nhà đáp:

- Ai buồn ngủ thì ngủ trước đi, tui còn thức!
- Thức chi vậy?
- Thức... chơi, bộ hông cho sao?

Tư Cầu “xi” một tiếng rồi đứng lên đi lại chỗ treo cây đèn dầu và nói:

- Tui tắt đèn nghen!

Con Thơm vội cản liền:

- Thôi thôi... để đó cho tui!
- Để chi vậy?
- Tối thui... tui ngủ hông quen!

Tư Cầu thở dài:

- Thì thôi! Muốn để đèn thì... để đèn!

Rồi không biết nghĩ sao nó dịu giọng bảo con Thơm:

- Thôi em đi nghỉ đi, suốt ngày hôm nay mần hông hờ tay mệt hựt hơi còn gì!

Đó là lần đầu tiên Tư Cầu dùng “em” để gọi... vợ mới cưới. Anh ta dùng tiếng “em” không phải vì muốn tỏ vẻ âu yếm với vợ, mà chính vì muốn làm lạnh cho... êm chuyện.

Con Thơm nghe anh ta nói như vậy cũng dịu giọng đáp:

- Tui chưa buồn ngủ... Anh đi ngủ trước đi!

Tư Cầu vói tay buông hai cửa mùng xuống rồi nằm ở phía ngoài và dặn con Thơm:

- Chút nữa em có ngủ, em vô nằm ở phía trong nghen!
- Ủa.

... Tuy vậy, khi Tư Cầu thấy con Thơm cứ ngồi lì ra nên cũng sốt ruột:

- Thôi em đi nghỉ đi, chớ ngồi ở đó hoài muỗi cắn chết còn gì!

Thấy con Thơm vẫn ngồi làm thinh, Tư Cầu chắc lưỡi ngồi rột dậy. Anh ta vén mùng chui ra ngồi bỏ thông hai chân xuống đất, chống hai tay lên thành chõng để ý xem con Thơm làm gì. Con Thơm nghiêng đầu như mãi mê nhìn theo bàn tay của mình đang tước tước một cọng lác ló ra ngoài mép chiếu. Tư Cầu lắc đầu mỉm cười. Và khi anh ta ngắm nghía cái cườm tay tròn lẳn của con Thơm, anh ta bỗng nhớ trực lại món quà của con Ba tặng cùng những lời dặn dò cảm động khi anh ta xuống tàu để rời khỏi Nam Vang. Anh ta vỗ “bách” vào đùi rồi vội vã đứng dậy và kêu lên:

- Chết cha, còn chút nữa quên lú cái này!

Con Thơm ngược mặt lên nhìn nó như để hỏi han. Nhưng Tư Cầu đã bước thẳng lại chỗ để va li và mở nắp lục lọi lấy ra chiếc vòng bạc chạm. Anh ta tươi cười nắm chặt lấy chiếc vòng trong tay một hồi lâu: Thật ra không phải Tư Cầu vui thích vì sắp tặng một món nữ trang cho người vợ mới cưới của mình mà chính thật ra anh ta hài lòng vì đã thực hiện đúng lúc, kịp thời lời căn dặn đầy chân tình của con Ba trong lúc vĩnh biệt...

Tư Cầu hí hửng cầm chiếc vòng bạc đến gần con Thơm và ngồi xuống bên cạnh:

- Đây tui cho riêng em cái này đây!

Con Thơm tuy thấy rõ chiếc vòng bạc trong lòng bàn tay của Tư Cầu nhưng nó cũng làm bộ hỏi lại:

- Cái gì đó nữa?

Tư Cầu thận trọng cầm lấy chiếc vòng trên mấy đầu ngón tay ra:

- Chiếc vòng bằng bạc chạm chớ cái gì? Em đưa tay ra để tui đeo cho.

Con Thơm tuy thấy thích trong lòng nhưng vẫn ngồi lì ra đó. Thấy vậy, Tư Cầu mở khóa vòng ra, rồi trịnh trọng đeo vào cườm tay trái của con Thơm. Đeo xong, anh ta buông tay ra, hơi ngửa đầu ra phía sau một chút để ngắm nghía:

- Tui đeo cho rồi đó! Sao, em coi có được hông?

Con Thơm chúm chím cười và gật đầu. Đoạn nó dơ tay lên phía có ánh đèn để nhìn kỹ lại món nữ trang ấy:

- Vòng này là vòng kiểu Miên phải hông... anh?

- Ủ.

Con Thơm dần dà hỏi thêm:

- Sao hôm lễ hỏi cho đồ bên đàng gái anh hông đưa luôn?

Tư Cầu ấp ứng đáp:

- Ở... tại... cái này là của... riêng của tui...

Con Thơm cau mày:

- Vậy hả! Mà sao anh biết sắm thứ này? Anh sắm hồi nào vậy?

Tư Cầu gãi đầu:

- Ôi thứ này thiếu gì... hồi tui đi Nam Vang... mần ăn, tui thấy ngộ nên mua để sẵn chơi vậy mà!

Rồi Tư Cầu hỏi lảng ra:

- Mà sao em biết vòng này kiểu Miên?

Con Thơm cười đáp:

- Anh khéo quên thì thôi! Tui gốc người Miên mà!

- Ở phải... lúc qua bên rước dâu, có tía má ruột của em đến nữa mà tui quên chớ! (rồi anh ta hỏi thêm) Nghe nói tía má ruột của em cũng ở gần đó phải hông?

- Phải, hai ông bà ở trong sóc cách đó lồi non hai cây số... hồi còn ở bên tui địa thăm hoài!

- Em đi lấy chồng như vậy chắc hai ông bà nhớ lắm!

Con Thơm rầu rầu nét mặt đáp:

- Ông bà thương tui lắm, nhưng vì nghèo quá nên để tui ở luôn với tía má tui bây giờ cho được sướng tằm thân hơn...

Tư Cầu chép miệng than:

- Tội nghiệp quá há!

Rồi nhận thấy con Thơm đã quên khuấy không hỏi phẳng tới về... góc tích của chiếc vòng bạc nữa, và giữa hai người cũng đã có không khí... quen quen nhau hơn, Tư Cầu bèn đứng dậy đi lại bên cây đèn rồi kê miệng vô thối tắt ngóm.

Con Thơm vội kêu lên:

- Coi, ai biểu anh tắt đó hả?

Tư Cầu vừa lẩn mò lại phía chõng vừa nói nhỏ nhỏ:

- Em mà la om sòm như vậy, ở ngoài người ta tưởng tui mình... cãi lộn thì kỳ lắm đa!

Con Thơm ý chừng cũng chợt nhận thấy mình đã quá to tiếng nên hạ giọng cẩn thận:

- Tui đã nói đừng có tắt đèn mà! Quẹt ống quẹt lên đốt lại đi anh!

Tư Cầu ngồi lên chõng và xì xào nói:

- Thì đàng nào mình cũng phải đi ngủ cho nó xong cái đêm nay đi, chớ chẳng lẽ tui với em cứ lẳng nhằng như vậy đêm này qua đêm nọ... đến suốt cả đời được hay sao! Thôi nằm xuống ngủ đi em...

Vừa nói Tư Cầu vừa lườn một tay qua bên hông con Thơm để kéo nó chui vô trong mùng. Con Thơm vội hất tay nó ra ngồi nhóm dang ra xa thêm một chút nữa. Nhưng rồi không biết nghĩ sao nó lại vén mùng lên chun tọt vào rồi bò mau về phía trong cùng chõng nằm xuống, y như là sợ bị Tư Cầu... vớ ngang bắt tử vậy.

Tư Cầu cũng vô mùng nằm ở đầu ngoài chõng.

Trong nhà, ai nấy đều đã ngủ say. Tư Cầu lắng nghe rõ tiếng ngáy rồ rồ như tiếng máy xay lúa của tía nó ngoài bộ ngựa giữa, tiếng nghiêng răng ken két từng chập của thằng Năm và đôi lúc tiếng lộp cụp lạch cạc của ba con chuột lục lợi nơi giàn bếp... Chiếc đồng hồ trứng dái ngựa cũ kỹ treo trên vách buồng ngoài bỗng kêu lên xè xè mấy tiếng như để lấy hơi, rồi khàn khàn đổ kiếng từng tiếng một như có vẻ cố gắng lắm mới đánh lên...đủ số giờ! Và trong này, Tư Cầu kiên nhẫn đếm từng tiếng... một, hai... ba... cho đến tiếng thứ mười hai. Tư Cầu nghe đồng hồ gõ đúng mười hai tiếng nên càng thêm bực mình. Thật ngủ cũng chẳng yên mà thức cũng chẳng xong.

Một hồi lâu sau, anh ta lên tiếng hỏi con Thơm:

- Ngủ hay thức đó em?

Không nghe con Thơm nhúc nhích hay trả lời gì hết, Tư Cầu vói tay qua vừa lắc nhẹ vai nó vừa hỏi lại:

- Em ơi, còn thức hay ngủ hả?

- Ngủ rồi! (Con Thơm vừa trả lời vừa dùng vai hất mạnh bàn tay Tư Cầu ra).

Tư Cầu bắt tức cười và nghĩ thầm: “Cha, làm bộ e lệ, mại hơi hoài!”. Và anh ta lại đưa tay qua xoa nhẹ lên vai con Thơm... Con Thơm vội nép mình sát vô thành chõng phía trong vách và cự nự:

- Anh này kỳ quá! Bộ anh hồng để tui ngủ hả?

Tư Cầu ngạc nhiên hỏi:

- Coi, em nói thiệt hay nói giỡn đó?

- Nói thiệt!

Nghe giọng nói của con Thơm có vẻ sáng, Tư Cầu đâm ra nổi nóng. Anh ta vội đưa tay qua nắm lấy vai con Thơm lật mạnh trở về phía mình... con Thơm vùng lại, rồi nhanh như chớp nó quơ lấy cái mền rũ ra, quấn chặt lấy người và lăn qua sát phía trong thò tay níu chặt thành chõng hầu lấy thể rì lại một khi Tư Cầu còn muốn lôi kéo nữa...

Tư Cầu rất bực mình: đêm càng khuya mà hai đứa nó cứ xô qua kéo lại như thế này thì biết đến bao giờ mới chợp mắt ngủ được. Không phải anh ta ham muốn hay rạo rực gì cho lắm ở cái đêm tân hôn này, nhưng trước đây, anh ta không muốn cưới vợ mà rốt cuộc cũng phải cưới vợ thì cái đêm có vợ đầu tiên này cũng phải cho nó.... rồi đi, chớ cứ để mưa mưa như vậy hoài... thật khó mà yên tâm được. Nhứt là khi Tư Cầu nghĩ đến những lần đầu tiên con Phấn rồi con Ba ôm ấp lấy mình... Thiệt sao mà dễ dàng quá đỗi! Giờ đây, hồi tưởng lại những giây phút ấy, Tư Cầu vẫn thấy còn hồi hộp trong lòng... Còn bây giờ với con Thơm thì sao lại... rắc rối, trục trặc như thế này? Ờ, Tư Cầu mới nghĩ ra: đàn bà thiệt là khó hiểu, thiệt không biết đâu mà rờ. Đưa dễ đưa khó... đưa nào cũng làm cho Tư Cầu, nếu không sợ sệt, không lo âu thì cũng phải bực mình. Mà Tư Cầu thuận lấy vợ đây cốt là để cho được rảnh trí yên thân...

Nghĩ đến đó, anh ta càng thêm nổi nóng. Và không thèm suy tính gì nữa anh ta bỏ gối lăn qua ôm ghịt lấy con Thơm kéo lôi ra phía giữa chõng... Nhưng mặc cho anh ta kéo, con Thơm nắm cứng lấy thành chõng và hai chân nó còn chòi đạp nghe rầm rầm. Tư Cầu tức mình lấy chân quặp chặt lấy chân của con Thơm không cho nó cựa quậy gì nữa...

Bỗng con Thơm buông hai tay níu thành chõng ra để chụp lấy bàn tay của Tư Cầu. Tư Cầu định giật ra nhưng con Thơm đã lẹ làng quay đầu ra cắn mạnh một cái vào cườm tay của anh ta. Tư Cầu vừa kêu “ái” vừa thuận chân đạp luôn con Thơm một cái. Anh ta quay về nằm ở chỗ cũ và vừa xoa xoa trên chỗ bị cắn đau vừa hít hà liền miệng. Đoạn anh ta vùng ngồi dậy định chuyển này làm cho lại gan với con Thơm, nhưng vừa lúc đó anh ta nghe có tiếng tăng hắng của tía mình ở ngoài nhà trên, rồi tiếp theo những tiếng ho, tiếng trở mình của mấy người khác ở trong nhà... Đúng là ai nấy đều thức hết rồi. Tư Cầu lẩm bẩm: “Ở trong này con mắc dịch này nó làm rầm rầm như vật lộn vậy, mà ở ngoài người ta không thức hết sao được!”.

Anh ta lại nằm trở xuống lại, thờ dài sườn sườn rồi lẩm bẩm: “*Ú hự, bậy bạ lằng nhằng cũng hồng xong mà cưới hỏi đàng hoàng cũng hồng... êm!*” Đoạn anh ta lăn mình quay mặt ra phía ngoài... Trời về khuya càng thêm lạnh. Tư Cầu quơ tay định tìm cái mền để đắp, nhưng anh ta nhớ trục lại con Thơm đã lấy cái mền ấy quấn chặt lấy mình rồi còn đâu! Tư Cầu lắc đầu quay ra, nằm chò co đánh một giấc luôn cho tới sáng....

◦ ◦
◦